

IV

Tu sem jaz, ki spim, obkrožen z njo.

Vse je nasprotje vsega. Vendar se mu ne upira in
ne zanika več

Pravi Ne le tisti, ki zna reči Da.
Toda tisti, ki zna vse,
pri Ne in Da s potrzanimi listi ostane.

Nisem samo jaz, ki tukaj spim,
tu je tudi moški del potomstva,
katerega ime jaz nosim.
V eni mojih ram prebiva moški
del potomstva. V drugi rami
ženski del.

In nimata že več prostora. Perje
le, ki ni ga videti.

Prhutata s krili in spita
tu,
popolna notranjost,
ki se začne s seboj
in se konča s seboj
in sij noben je ne oznanja in za seboj ne pušča
repatice.

NAZNANILO

Ilie Constantin

Pot oken se lahno, počasi spušča,
Človeka z več obrazi združujoč,
In tujca, tujko hladno ti zapuščaš,
Jesenski pesek, v mrazu samujoč.

Nešteto kretenj obotavljajoče
Se v skupno skrb iz množice budi,
Nihče se od nikogar več ne loči,
Ali pa vsak od vsakogar beži.

POLJE PRIVLAČNOSTI

»Nisi ti moja smrt?« sem vprašal te
nekoč, ljubezen moja. Nisi ti?
Brez strahu sem vprašal in brez sreče --
strah pesti le skrajneže --
in sreča zdi se, da je le odlog
sprejetja, med katerim se pobočje smrti
odvija kot oddaljeni razgled.

ODSEV V SPOMINU SONCA

C e z a r B a l t a g

Le slaba znamenja, Apolon.
Trenutek v nas v potokih zdaj divja.
Smeh bresta včeraj. Vse poletje
je ženska v grič zaljubljena bila.

Na veji hrasta, ko september
sokole tke v grozljiv pojoči krog,
od včeraj Absalom, nihalo,
nam meri čas, negiben ves in tog.

In tu je mestece, ki v vseh
straneh sveta iz njega slišim se.
Sever je točka, ki od juga,
od juga in od juga se začne.

Zdaj čas deži v stvareh. Dolina
sokole tke v grozljiv pojoči krog.
V lončenem vrču, pustolovka,
zdaj naša srca nosiš naokrog?